

EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS
COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME

DRUGO ODJELJENJE

PREDMET VUJOVIĆ protiv CRNE GORE

(Predstavka br. 75139/10)

PRESUDA

STRAZBUR

15. maj 2018. godine

Ova presuda je pravosnažna, ali može biti predmet redakcijske izmjene.

U predmetu Vujović protiv Crne Gore,

Evropski sud za ljudska prava (Drugo odjeljenje), na zasjedanju Komiteta u sastavu:

Ledi Bianku, *predsjednik*,

Nebojša Vučinić,

Jon Fridrik Kjølbrot, *sudije*,

i Hasan Bakirci, *zamjenik registrara odjeljenja*,

Nakon vijećanja na sjednici zatvorenoj za javnost, održanoj 10. aprila 2018. godine,

donosi sljedeću presudu koja je usvojena tog dana:

POSTUPAK

1. Predmet je pokrenut predstavkom (br. 75139/10) koju je Sudu protiv Crne Gore, na osnovu člana 34 Konvencije za zaštitu ljudskih prava i osnovnih sloboda (u daljem tekstu: „Konvencija”), podnio državljanin Crne Gore i Norveške, g-din Igor Vujović (u daljem tekstu: „podnosilac predstavke”) 13. decembra 2010. godine.

2. Podnosioca predstavke je zastupao g-din Đ. Čepić, advokat iz Beograda. Vladu Crne Gore (u daljem tekstu: „Vlada”) je zastupala njihova zastupnica, g-đa V. Pavličić.

3. Dana 3. decembra 2014. godine žalba u vezi dužine trajanja postupka je komunicirana Vladi. Na osnovu Pravila 54 stav 3 Poslovnika Suda, žalbe u vezi ishoda spornog krivičnog postupka su proglašene neprihvatljivim.

ČINJENICE**OKOLNOSTI PREDMETA**

4. Podnosilac predstavke je rođen 1973. godine i živi u Oslu, Norveška.

5. Dana 26. aprila 2000. godine pokrenut je krivični postupak protiv podnosioca predstavke i još jednog lica u vezi saobraćajne nezgode koja je za posljedicu imala smrt jednog djeteta.

6. Dana 25. februara 2003. godine Osnovni sud u Podgorici je osudio podnosioca predstavke zbog ugrožavanja saobraćaja i njemu i drugom optuženom izrekao kaznu od godinu i šest mjeseci zatvora.

7. Nepoznatog datuma 2006. godine, Viši sud u Podgorici je ukinuo ovu presudu i vratio predmet na ponovno postupanje Osnovnom sudu.

8. Dana 18. aprila 2007. godine Osnovni sud je donio novu presudu i ponovo osudio podnosioca predstavke i drugog optuženog. Ali je sud smanjio kaznu na jednu godinu i četiri mjeseca zatvora.

9. Dana 13. novembra 2009. godine Viši sud je smanjio kaznu drugog optuženog, ali je potvrdio presudu Osnovnog suda u vezi podnosioca predstavke.

10. Naredna žalba podnosioca predstavke na ovu presudu Višeg suda je odbačena 14. juna 2010. godine.

11. Nakon tog odbacivanja, nepoznatog datuma 2010. godine, podnosilac predstavke je podnio zahtjev za ispitivanje zakonitosti pravosnažne presude Vrhovnom sudu.

12. Dana 26. oktobra 2010. godine, Vrhovni sud je odbacio ovu žalbu.

13. Dana 11. decembra 2010. godine podnosilac predstavke je podnio tužbu za pravično zadovoljenje Vrhovnom sudu, žaleći se na ukupnu dužinu trajanja krivičnog postupka. Tužba je odbačena 31. decembra 2010. godine.

14. Dana 19. aprila 2013. godine Ustavni sud je odbacio poslednju žalbu podnosioca predstavke.

PRAVO

I. NAVODNA POVREDA ČLANA 6 STAV 1 KONVENCIJE

15. Podnosilac predstavke se žalio da dužina trajanja krivičnog postupka nije bila u skladu sa zahtjevom “razumnog vremena” sadržanim u članu 6 stav 1 Konvencije koji, u relevantnom dijelu, glasi kako slijedi:

“Prilikom odlučivanja o ... krivičnoj optužbi protiv njega, svako ima pravo na ... raspravu u razumnom roku pred ... sudom ...”

A. Prihvatljivost

1. *Pravilo šest mjeseci*

16. Vlada je tvrdila da je žalba podnosioca predstavke podnijeta sa zakašnjenjem. Konkretno, Vlada je tvrdila da žalba na presudu drugostepenog suda nije bila djelotvoran pravni lijek u okolnostima predmeta podnosioca predstavke (vidjeti gornji stav 10). Podnosilac predstavke je trebao, po mišljenju Vlade, da podnese predstavku Sudu najkasnije do 13. maja 2010. godine, odnosno šest mjeseci od dana prijema odluke donijete na drugom stepenu.

17. Podnosilac predstavke je tvrdio da je u njegovom predmetu žalba na drugostepenu presudu bila djelotvoran pravni lijek.

18. Nakon ispitivanja dokumentacije kojom je raspolagao, Sud opaža da Vrhovni sud nije odbio zahtjev za ispitivanje zakonitosti podnosioca predstavke po bilo kom proceduralnom osnovu. Nasuprot, Vrhovni sud je odlučivao o osnovanosti žalbe podnosioca predstavke (vidjeti gornje stavove 11 i 12).

19. Sud je već utvrdio da je revizija u krivičnim postupcima, u suštini, djelotvoran domaći pravni lijek u smislu člana 35 stav 1 Konvencije (*Lakićević i drugi protiv Crne Gore i Srbije*, br. 27458/06 i 3 druga, stav 50, 13. decembar 2011. godine). Na osnovu toga, Sud može samo da odbaci primjedbe Vlade kada je u pitanju blagovremenost žalbe podnosioca predstavke.

2. *Iscrpljivanje domaćeg pravnog lijeka*

20. Vlada je dalje tvrdila da podnosilac predstavke nije na odgovarajući način iscrpio domaće pravne lijekove na način što nije iskoristio kontrolni zahtjev.

21. Podnosilac predstavke je tvrdio da navedeni pravni lijek nije bio djelotvoran u relevantnom periodu.

22. Sud je ponovio svoje prethodne tvrdnje da u vrijeme kada je predstavka podnijeta nije bilo djelotvornih pravnih lijekova vezano za žalbu koja se odnosi na dužinu trajanja postupka: kontrolni zahtjev je postao djelotvoran od 4. septembra 2013. godine (vidjeti *Vukelić protiv Crne Gore*, br. 58258/09, stav 85, 4. jun 2013. godine), tužba za pravično zadovoljenje je postala djelotvoran pravni lijek od 18. oktobra 2016. godine (vidjeti *Vučeljić protiv Crne Gore* (odl.), br. 59129/15, stav 30, 18. oktobar 2016. godine), dok je ustavna žalba postala djelotvoran pravni lijek od 20. marta 2015. godine (vidjeti *Siništaj i drugi protiv Crne Gore*, br. 1451/10 i 2 dr, stav 123, 24. novembar 2015. godine, i *Vučeljić protiv Crne Gore* (odl.), gore citirana, stav 31). U smislu gore navedenog, Sud mora da odbaci primjedbe Vlade u vezi iscrpljivanja domaćih pravnih lijekova.

3. *Zaključak*

23. Sud primjećuje da ova žalba nije očigledno neosnovana u smislu člana 35 stav 3 (a) Konvencije. Dalje primjećuje da nije neosnovana po bilo kom drugom osnovu. S toga mora biti proglašena prihvatljivom.

B. Osnovanost

24. Podnosilac predstavke je potvrdio svoju žalbu.

25. Vlada je tvrdila da nije bilo povrede člana 6 stav 1 Konvencije. Konkretno, Vlada je istakla da je podnosilac predstavke lično doprinio dužini na koju se žalio na način što se nije pojavljivao na pretresima zakazanim u periodu od 13. septembra 2006. godine do 13. aprila 2007.

godine i što je izostavio da obavijesti domaći sud o svom prebivalištu, naročito da se preselio u Norvešku.

26. Sud opaža da je sporni postupak trajao od 26. aprila 2000. godine do 26. oktobra 2010. godine. Ipak, Sud može samo ispitivati period između 3. marta 2004. godine, što je datum kada je Konvencija stupila na snagu u odnosu na Crnu Goru, i 26. oktobra 2010. godine kada je Vrhovni sud donio svoju odluku, što je period od gotovo šest godina i osam mjeseci na tri nivoa nadležnosti.

27. Sud ponavlja da se razumnost dužine trajanja određuje u svijetlu okolnosti predmeta i u odnosu na kriterijume sadržane u praksi Suda, konkretno složenosti predmeta, ponašanja podnosioca predstavke i relevantnih organa, kao i od kakvog je značaja predmet spora za podnosioca predstavke (vidjeti, među mnogim drugim izvorima, *Silva Pontes protiv Portugala* presuda od 23. marta 1994. godine, Serija A br. 286-A, str. 15, stav 39).

28. Nakon ispitivanja dokumenata koja je posjedovao, Sud opaža da je podnosilac predstavke bio neopravdano odsutan na dva pretresa zakazana za 13. septembar 2006. godine i 30. novembar 2006. godine. Drugi pretres je bio ponovo zakazan za 13. april 2007. godine. Nedolaskom na ove pretrese, podnosilac predstavke je negativno doprinio dužini trajanja spornog postupka za skoro sedam mjeseci.

29. U smislu gore navedenog i činjenice da podnosilac predstavke nije uspio da ukaže na bilo koji period neaktivnosti domaćih sudova, Sud je stava da se preostala dužina trajanja postupka oko šest godina na tri nivoa nadležnosti ne može smatrati prekomjernom ili nerazumno dugom (vidjeti, *mutatis mutandis*, *Tyukov protiv Rusije*, br.16609/05, stav 33-35, 2. maj 2013. godine).

30. Shodno tome, nije bilo povrede člana 6 stav 1 Konvencije.

II. NAVODNA POVREDA ČLANA 6 STAV 2 I 3 KONVENCIJE

31. Podnosilac predstavke se dalje žalio na osnovu člana 6 stav 2 i 3 Konvencije da je povrijeđeno njegovo pravo na pretpostavku nevinosti jer mu nije dozvoljeno da u svoje ime ispita svjedoke. Ipak, podnosilac predstavke nije dostavio Sudu bilo kakav dokaz kao osnov za ovakve navode. Dalje, nije jasno kako je moglo biti povrijeđeno njegovo pravo na pretpostavku nevinosti na osnovu navodnog odbijanja domaćih sudova da saslušaju određene svjedoke.

32. Žalbe na osnovu člana 6 stav 2 i 3 Konvencije su, s toga, očigledno neosnovane i moraju biti odbačene na osnovu člana 35 stav 3 Konvencije.

IZ TIH RAZLOGA, SUD, JEDNOGLASNO,

1. *Proglašava* žalbu na osnovu člana 6 stav 1 Konvencije u vezi dužine trajanja postupka prihvatljivom;
2. *Proglašava* ostatak predstavke neprihvatljivim;
3. *Utvrdjuje* da nije bilo povrede člana 6 stav 1 Konvencije;

Sačinjeno na engleskom jeziku, u pisanoj formi 15. maja 2018. godine na osnovu Pravila 77 stav 2 i 3 Poslovnika Suda.

Hasan Bakircı
zamjenik registrara

Ledi Bianku
predsjednik